

Wees je Selfie

1e druk oktober 2020

© Marieke Dijkers

Ontwerp omslag: Milan en Romy Finger

Vormgeving omslag: Roy Meurs

Fotografie: Judith Wassink

ISBN: 978-94-6328-281-9

Uitgeverij Boekenbent

www.mariekedijkers.com

Alle rechten voorbehouden

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en/of uitgever.

Voor jou.
Wees je selfie.

PROLOOG

Snel kruipt ze door het gat in het gaas. Dan loopt ze met grote stappen naar de plek waar ze een raam heeft ontdekt. Het glas is ingegoooid, precies wat ze vanaf een afstand al dacht te zien. Het is duidelijk, dat hier al eerder bezoekers zijn geweest. Hoewel ze het afkeurt dat mensen iets kapot maken om binnen te kunnen komen, komt het haar nu goed uit. Ze fluit kort op haar vingers, het signaal dat ze hebben afgesproken. Dan laat ze zich naar binnen glijden.

Door de dichtgetimmerde ramen is het schemerig in de ruimte waarin ze nu staat. Er komt alleen wat licht naar binnen door een paar kieren in de houten aftimmering en het gat dat ze zojuist ontdekt heeft. Terwijl ze haar zaklamp aanknipt, hoort ze ook de jongens binnenkomen. Even steekt ze haar duim op naar Bart om te laten weten dat alles goed gaat. Als ze hetzelfde gebaar terug heeft gekregen, pakt ze haar mobiele telefoon uit haar broekzak en begint ze aan de ontdekkingsstocht. Voorzichtig baant ze zich een weg door de troep op de grond, terwijl ze ondertussen foto's maakt. Het verlaten

gebouw is vroeger duidelijk een fabriek geweest. De machines zijn weggehaald, maar de werkbanken staan er nog. Op de grond liggen resten metaal, hout en spijkers. Ook ligt er glas op de plaatsen waar ramen zijn gesprongen. Ze bukt even om een foto vanuit een ander perspectief te maken. Goedkeurend kijkt ze daarna op haar telefoon. Een streep zonlicht schijnt precies door een gleuf in het houtwerk, waardoor de bankschroef op de foto een bijzonder accent krijgt.

Via een deur aan de zijkant van de fabriekshal komt ze in een kleinere ruimte, een kantoortje. Ook hier is de apparatuur weggehaald, maar het bureau blijven staan. Als ze rode graffiti op de muur ontdekt, klakt ze geïrriteerd met haar tong. 'Leave nothing but footprints', fluistert ze met een toon van ergernis, hoewel de vandaal die de verf heeft aangebracht haar protest natuurlijk niet hoort. Dan maakt ze een foto van de andere muur, waaraan twee boekenplanken hangen. De achtergebleven boeken zijn omgevallen en zitten onder een dikke laag stof, maar dat maakt de foto juist interessant. Ook in de overige ruimtes fotografeert ze volop. Dan weer eens een hele ruimte, dan een detail dat ze opmerkt. Ondertussen blijft ze scherp luisteren of ze iets anders dan haar eigen geluid en dat van de twee jongens hoort. Het is niet de bedoeling dat iemand door heeft, dat ze de bordjes 'verboden toegang' hebben genegeerd. Om die reden kunnen ze ook niet lang blijven. Als iemand hen naar binnen heeft zien glippen kan er controle opduiken. Ze grijnst, terwijl dat alles door haar hoofd gaat. Die spanning en de foto's zijn nou net de kick van urbex.

Een uur later bladert ze tevreden door de foto's die ze gemaakt heeft. Hier en daar zal ze de belichting nog iets moeten bijwerken, maar het resultaat mag er zijn. Er zitten prachtige exemplaren bij. Na gecontroleerd te hebben of het terrein nog steeds verlaten is, kruipt ze samen met de jongens weer door het gat in het gaas. Zo normaal mogelijk lopen ze door het bos terug naar de plek waar de auto geparkeerd staat. Pas als ze rijden, halen ze alle drie weer opgelucht adem. Alles is goed verlopen. Ze hebben prachtige foto's gemaakt en niemand heeft iets gemerkt. Vanaf de achterbank zoeken haar ogen die van Bart in de achteruitkijkspiegel. 'Wanneer gaan we weer?' grijnst ze.